

A Diósd Református Gyülekezetben február 21-én elhangzott alkalom leírt változata:

Igeszakasz: János 18,1-11.

1 Miután ezeket elmondta Jézus, kiment tanítványaival a Kidrón-patakon túlra. Volt itt egy kert, ide ment be tanítványaival együtt. 2 Júdás, aki elárulta őt, szintén ismerte ezt a helyet, mert gyakran gyűltek ott össze Jézus és a tanítványai. 3 Júdás tehát maga mellé vette a katonai csapatot, a főpapoktól és a farizeusoktól küldött templomi szolgákat, és odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. 4 Jézus pedig tudva mindazt, ami reá vár, előlépett, és így szólt hozzájuk: Kit kerestek? 5 Azok így feleltek: A názáreti Jézust. Én vagyok – mondta Jézus. Ott állt velük Júdás is, aki elárulta őt. 6 Amikor azt mondta nekik: Én vagyok – visszatántorodtak, és a földre estek. 7 Ekkor újra megkérdezte tőlük: Kit kerestek? Ők ismét ezt felelték: A názáreti Jézust. 8 Jézus így szólt: Megmondtam nektek, hogy én vagyok: ha tehát engem kerestek, engedjétek ezeket elmenni! 9 Így kellett beteljesednie annak az igének, amelyet mondott: Azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit. 10 Simon Péternél volt egy kard, azt kihúzta, lecsapott a főpap szolgájára, és levágta a jobb fülét: a szolga neve pedig Málkus volt. 11 Erre Jézus így szólt Péterhez: Tedd hüvelyébe a kardodat! Vajon nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?

Igehirdetés: „Krisztussal a szenvedésben”

Bevezető:

Böjt első vasárnapja van. Mi itt a gyülekezetben Jézus szenvedéstörténetét járjuk végig Húsvétig, János evangéliuma alapján, ha az Úr is megsegít bennünket. Majd Húsvétól Pünkösdig a feltámadás történeteket. Tehát János evangéliuma 18 részétől az evangélium végéig.

János evangéliuma volt a karácsonyi és az utána levő Igeszakaszunk néhány vasárnap. Ezt az evangéliumot vesszük most a Bibliaolvasó Kalauz alapján is, aki naponta megy ezzel a beosztással. Tehát mindezek már adták, hogy kicsit benne maradjunk ebben az evangéliumban. De nem utolsó sorban Jézus hasonlata: „Én vagyok a szőlőtő” – is János evangéliumából való. A kép, amely az élet hordozója, ami fontossá vált számunkra idén év elején, hogy erre többször visszautaljunk év közben. „Jézussal való közösségben lehet gyümölcstermő, áldásos termékeny életünk.” – mondtuk néhány hete. Nos, a következő hetekben látjuk a nagybetűs Életet szenvedni, meghalni, feltámadni. Majd végig kísérjük Őt a feltámadás történetekben is. Nem más ennek a célja, minthogy ebből hit fakadjon számunkra, és ebben a hitben életünk legyen, mint a szőlővesszőnek.

Hogyan lépünk bele általában a szenvedésbe?

Nehéz ez a kérdés, mert a nyugati ember nem lép bele. Tudomást sem akar venni róla. Még ha nyilvánvalóan a szemünk előtt is van a nehézség, akkor is inkább tagadunk. Aztán talán egy másik alapérzés: félünk. Félünk, hogy mi lesz. Bizonytalan a kimenet a számunkra. Egy orvosi vizsgálat, egy betegség, egy haldokló családtagunk, vagy egy pandémia... De félünk attól is, hogy gyengék leszünk. Mi lesz, ha legyőz. Végül felfedezhető magunkban a nagyfokú önzés is ilyenkor. Nem mindig, nyilván. De a bajban ritkán látjuk meg a másikat, akár a velünk együtt szenvedőt. Így is mondhatnánk: a baj, a betegség könnyen elmagányosít. Nem törvényszerűen, de belőlünk, emberekből könnyen ezeket a fenti érzéseket és magatartásokat hozza ki.

Talán most is azt mondod: nem lehetne valami derűsebb történettel benne lenni a vasárnapban?

Amiről most fogunk hallani az éppen az erő. Hogy erős Istenünk van a szenvedésben is! Ez egy olyan érzelmi szál, ami egyértelműen dominál a felolvasott Igében.

Mert a kérdés az, hogyan lép bele Jézus a szenvedésbe? Egy sűrű mondatban úgy mondhatnánk: Jézus tudatosan, isteni hatalommal lép bele a szenvedésbe, az övéit mentve, Isten akaratát teljesítve.

1, Tudatosan:

Hiszen ezt mondja az evangélista. (4. vers): „Jézus tudva pedig mindazt, ami reá vár, előlépett.” Előlépett. Este van, sötét. Egy kertben vannak. Az első ember – Ádám - az első kertben – Édenkert - bujkál az Isten előtt. A „második ember”, Jézus, nem bujkál sem az Isten sem az ember előtt, amikor eljön az ideje. Előlép. Ki kell igya azt a poharat, amit az Atya adott neki. (11. v.) Nem rátör a baj. Nem igaz rá a mondás, hogy a baj mindig váratlanul jön. Rá nem volt igaz. Az evangélista világosan megmutatja: nem egy cselszövés áldozata Krisztus, hanem irányítója az eseményeknek.

Hasonlót tükröz a következő is:

1, isteni hatalommal lép bele a szenvedésbe:

4—6. versek: Jézus megkérdezi: Kit kerestek, Ők válaszolják: a Názáreti Jézust. Mire Jézus azt mondja: Én vagyok, és a társaság, a katonák, a fogdmegek visszatántorodnak, és a földre esnek. Kontraszt az Igében: Péter karddal hadakozna, egy fület le is csap. Mégis Péter „nagy ereje” eltörpül egy római csapat katonával és a templomőrség szolgálival szemben. Jézus kard nélkül, a szavával földre hengerít.

„Én vagyok”. Ez a legszentebb isteni önkijelentés formulája az Ószövetségben, ahogyan az egyik magyarázó mondja. A mózesi történetben hangzik el az égő csipkebokornál például – Vagyok, aki Vagyok – mint isteni bemutatkozás. Mózes a nevére kíváncsi az Úrnak, Ő pedig így válaszol: Vagyok, aki vagyok. Így is hallhatjuk, több, nagyobb, feletted való, ne akarj megfogni – a nevemmel.

A katonák visszaesnek. Egészen döbbenetes: Jézus erővel és hatalommal lép bele mindabba ami rá vár. Mi nem így folytatnánk a drámát, az isteni kéz mégis így írta tovább.

De így is fordítható ugyanaz a mondat ott: leszek aki leszek. Vele leszek. Azaz, a feletted való, érted is van. Ez is itt van az Igében:

III. *Nemcsak tudatosan, isteni hatalommal, hanem az övéit mentve lép be a szenvedésbe.*

7-9. versek: Jézus újra megkérdezi őket: Kit kerestek, ők újra válaszolnak, Jézus pedig azt mondja, megmondtam, én vagyok, ha tehát engem kerestek, engedjétek ezeket elmenni. A tanítványaira gondol. A vele lévő 11 –re. Ott a Getsemáné kertben, a sötétben, a katonák között. Ők nem estek most római fogságba. Még kicsi lett volna minden bizonnyal hitük, erejük. Később vár rájuk is küzdelem, szenvedés. De most még nem. És Jézus őket menti hatalmával. A második ember, az új ember, nem önző a szenvedéseiben, hanem másokért tesz.

IV. Végül: egyértelmű a cél. Ki kell igya a poharat, amit az Atya adott neki. Nem pusztán tudatosan lép bele a helyzetbe, *hanem az Atyának engedelmeskedve, Őtőle átvéve.*

Más így szenvedni. Tudom, kitől kaptam, tudom, hogy mi a célja vele. Kálvin találóan megjegyzi ennek a résznek a magyarázatánál: nem kell fanatikusnak lennünk, azaz nem kell keresni a szenvedést. Sőt hozzáteszi: Nem kell megvetni a gyógyulás útját sem, ha benne vagyunk a szenvedésben, betegségben! Magyarul: keresheted a szabadulást, gyógyulás útját, ami rajtad múlik; és Istentől nem idegen eszközöket használhatsz a gyógyulásra. De ezzel együtt, ami ezentúl mégis megmarad szenvedés, betegség, azt hordozhatod, átveheted Tőle, megélheted Vele.

De itt még nem is rólunk van szó. Hanem a második, a megújult emberről, Jézusról. Aki egyedül van, de mintha mégse lenne egyedül, mert az Atyától vette át a szenvedést.

Érezzük: nem vakvéletlen, ránk törő baj, nem rettegetés a jövőtől, vagy félelem a gyengeségtől, és nem nagy fokú önzőség, hanem Jézusban tudatos, isteni hatalommal bíró személy lép be a saját szenvedésébe, az övéit menti, az Atya akaratát teljesíti.

1, Ez a történet Róla szól, mégis rólad. Elsősorban Róla. Mert nem az az üzenet, hogy te is tégy így. Próbálj meg emberi erővel ilyen tulajdonságokat kicsikarni. Nem, elsősorban Őt dicsőítjük: *Erős Istenünk van a szenvedésben.* Ott és akkor is erős volt. Erős Istenünk van a szenvedésben. De miközben ezt szemléljük, magunk is megerősödünk. Őt látva, erőre kapunk. Ez az ereje mi velünk is velünk lehet. Ez rólunk is szól. AZ ő ereje a mienk is.

2, Emellett kereshetjük őt a szenvedésünkben. Bár nem értjük mindig a folyamatokat. Hatalma van Jézusnak, mégsem szabadul a katonáktól. Miért? Miért ez az egész? A mai újszövetségi igeszakaszunk: Lázár feltámasztása: és a két testvér mondata Jézus felé: „Ha itt lettél volna, nem halt volna meg a

testvérem” Hasonló kérdést fogalmaz meg: Miért így fonódik életünk szála? Vagy most így is mondhatjuk: Miért a gyengeség lesz az erő?

Kereshetjük Őt a szenvedésben, mert megélhetjük Vele, mert Tőle vesszük át. Vele éljük meg. Ahogyan Márta és Mária, Lázár testvérei is tudnak Jézusnak panaszkodni. Mert ott van velük. Mert Tőle veszik át. Nem vagyunk egyedül a szenvedésben Krisztus által.

Ha nem is értjük mindig az erő művészetét. Ott van Nála, és értünk van ott. Mert mi vagyunk néha a történetbeli Péter, aki csapna, váгна, kaszabolna. Pedig az erő, az isteni erő Krisztusnál van. A mi dolgunk keresni Őt a szenvedésben, és nem hagyni a kísértőt, aki azt hazudja, hogy elhagyta volna az övéit. Nem Ő a legmélyebb pillanatunknál is mélyebbet élt át, hogy bennünket megszabadítson.

Halld meg hát a mai evangéliumot is. Jézus mondja: „Én vagyok.” Vagyok, aki vagyok. De Leszek, aki leszek. Nagyobb, mint Te, de érted élő és meghaló, majd Feltámadó.

Ahogyan az említett Lázár történetben Jézus mondja: „Én vagyok a feltámadás és az élet.”és a halál visszahőkölt.

Ámen.

Javasolt ének: 295. dicséret: Jézusom ki árva lelkem megváltottad véreddel

Áldás, Békesség!

Pogrányi Károly